19/09/2022

Η εορτή του Γενεθλίου της Θεοτόκου στη Μπετζάλλα

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η εορτή του Γενεθλίου της Υπεραγίας Θεοτόκου εορτάσθηκε κατά μετάθεση στον ομώνυμο Ιερό Ναό στη Μπετζάλλα. Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος έτυχε θερμής υποδοχής ενώ ήταν συνοδευόμενος από τον ηγούμενο της Μπετζάλλας Αρχιμανδρίτη π. Ιγνάτιο, τους Ιερείς της κώμης Μπετζάλλας, τους Τοπικούς Άρχοντες της Μπετζάλλας και τα Σώματα των Προσκόπων της Μπετζάλλας.

Στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος ανέφερε μεταξύ άλλων ότι με τη γέννηση της Παρθένου Μαρίας επήλθε αυτή η ανακαίνιση του κόσμου, διότι έγινε η ανάπλαση του παλαιού Αδάμ και η ανάκληση της Εύας. Έγινε η πηγή της αφθαρσίας και η απαλλαγή της φθοράς.

Ο Μακαριώτατος προεξήρχε της θείας Λειτουργίας, ενώ συλλειτούργησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος, ο Σεβασμιώτατος

Αρχιεπίσκοπος Θαβωρίου κ. Μεθόδιος, οι Αγιοταφίτες Αρχιμανδρίτες Γέρων Καμαράσης π. Νεκτάριος και ηγούμενος του προσκυνήματος του Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Μπετζαλλά π. Πορφύριος, οι ιερείς της Κοινότητος π. Παύλος, π. Ιωσήφ και π. Ήσσας. Έψαλλε η βυζαντινή χορωδία της Κοινότητος και μετείχε πάνδημος ο λαός της Μπετζάλλας.

Παρών ήταν και ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στα Ιεροσόλυμα κ. Ευάγγελος Βλιώρας.

Το κήρυγμα του Μακαριωτάτου:

«Δώσει Κύριος αυτός υμίν σημείον· ιδού η Παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Εμμανουήλ», (Ησ. 7,14), αναφωνεί ο μεγαλοφωνότατος Ησαΐας.

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Ευλαβείς Χριστιανοί,

Η χάρις του Αγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ημάς εις την ευλογημένην παρά Κυρίου πόλιν υμών, ίνα μετά των αγίων και δικαίων Θεοπατόρων Ιωακείμ και Άννης πανηγυρίσωμεν την απαρχήν της ημών σωτηρίας, την μόνην Θεοτόκον και Μητέρα του Θεού.

Σήμερον και ημείς συνεορτάζομεν την εκ της ρίζης του Ιεσσαί βλαστήσασαν Παρθένον αγνήν, την αναδειχθείσαν πηγήν της Ζωής, τουτέστιν Μητέρα του Υιού και Λόγου του Θεού Κυρίου δε ημών Ιησού Χριστού, ως λέγει και ο υμνωδός της Εκκλησίας «Σήμερον, ο τοις νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γης εαυτώ προητοίμασεν· ο στερεώσας εν σοφία τους ουρανούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· εξ ακάρπου γαρ ρίζης φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν την Μητέρα αυτού, ο των θαυμασίων Θεός, και των ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι».

Το σημείον, περί ου προεφήτευσεν ο Ησαΐας ότι δώσει υμίν αυτός ο Κύριος δεν είναι άλλο από τον άγιον θρόνον, τον οποίον προητοίμασεν εαυτώ επί της γης ο Θεός, τουτέστιν την Παρθένον Μαριάμ. Τούτο είναι το σημείον, διά του οποίου εγνώρισε Κύριος το σωτήριον αυτού ενώπιον των εθνών· απεκάλυψε την δικαιοσύνην Αυτού κατά τον ψαλμωδόν. Το δε σωτήριον αυτού είναι ο εκ των αγνών αιμάτων της Παρθένου Μαρίας διά Πνεύματος Αγίου σαρκωθείς και ενανθρωπήσας Θεός Λόγος Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, του οποίου το σωτηριώδες έργον αφορά εις άπαν το ανθρώπινον γένος κατά την μαρτυρίαν του Ευαγγελιστού Λουκά «και όψεται πάσα σαρξ το σωτήριον του Θεού», (Λουκ. 3,6/ Ησ. 40,5).

Διά της γεννήσεως της Παρθένου Μαρίας επήλθε συν αυτή η ανακαίνισις του κόσμου. Και τούτο διότι εν αυτή τη παρθένω Μαρία εγένετο η του παλαιού Αδάμ ανάπλασις και της Εύας η ανάκλησις. Αύτη εγένετο η πηγή της αφθαρσίας και η απαλλαγή της φθοράς, δι’ ης ημείς εθεώθημεν και του θανάτου ελυτρώθημεν κατά τον υμνωδόν. Διά της Παρθένου, με άλλα λόγια επήλθεν η αναίρεσις της κατάρας των πρωτοπλάστων και η αντίδοσις της ευλογίας, ως τούτο εναργέστατα διατυπώνει ο υμνωδός λέγων: «Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη· εκ σου γαρ ανέτειλεν ο ήλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, και λύσας την κατάραν, έδωκε την ευλογίαν· και καταργήσας τον θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν την αιώνιον».

Η αιώνιος ζωή εδωρήθη ημίν τοις ανθρώποις διά της Θεοτόκου, η οποία κατά τον άγιον Ιωάννην τον Δαμασκηνόν, εγένετο «το προς Θεόν ανθρώποις φρικτόν συναπτήριον, δι’ ης τα ουράνια τοις επί γης ήνωνται, Θεώ τα ανθρώπου και ανθρώπω τα του Θεού αντανίσχουσα». [Και απλούστερον· η Θεοτόκος είναι αυτή, η οποία συνάπτει σφικτά τους ανθρώπους με τον Θεόν και αυτή με την οποίαν ηνώθησαν τα ουράνια με τα επίγεια, ανταποδίδοντας τα ανθρώπινα εις τον Θεόν και τα του Θεού εις τον άνθρωπον].

Παράδοξον όντως θαύμα σήμερον εορτάζομεν δοξολογούντες και ανυμνούντες τον Θεόν Πατέρα, ο Οποίος απεκάλυψεν υμίν μυστήριον χρόνοις αιωνίοις

σεσιγημένον, (Πρβλ. Ρωμ. 16,25), τουτέστιν την προορισθείσαν του Θεού Μητέρα εις σωτηρίαν ημών. Το παράδοξον δε τούτο μυστήριον δεν κατανοείται «εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας λόγοις, αλλ’ εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως, ίνα η πίστις υμών μη η εν σοφία ανθρώπων, αλλ’ εν δυνάμει Θεού (Α΄ Κορ. 2, 4-5), κηρύττει ο θείος Παύλος.

Κατά δε τον άγιον Ιωάννην τον Δαμασκηνόν: «Πίστει νοούμεν εκ του μη όντος εις το είναι τα πάντα τη του Θεού δυνάμει παρήχθαι· πάντα τα τε θεία και τα ανθρώπινα πίστει κατορθούμεν. Πίστις δε εστιν απολυπραγμόνητος συγκατάθεσις». Και απλούστερον. Με την πίστιν κατανοούμεν ότι τα πάντα έχουν γίνει από το μη ον εις το είναι με την δύναμιν του Θεού· και όλα τα θεία και τα ανθρώπινα τα κατορθώνομε με την πίστιν. Και πίστις είναι συγκατάθεσις χωρίς πολλήν εξέτασιν].

Τούτο σημαίνει ότι η θεογνωσία ή η γνώσις των θείων πραγμάτων δεν είναι επιστημονική γνώσις, η οποία αποκτάται με έρευναν και μεθόδους ερεύνης· είναι δωρεά και συγχρόνως εμπειρία και καρπός της πίστεως. Διά τούτο ο ψαλμωδός παρακαλεί λέγων: «καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός και πνεύμα ευθές ενγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου» (Ψαλμ. 50,12)· ερμηνεύων τον Δαυιτικόν λόγον, ο Ησύχιος λέγει: «Πνεύμα ευθές ου το εν υμίν το ζωτικόν τούτο λέγει, αλλ’ αυτό το του Θεού Πνεύμα.

Τούτο εν τοις εγκάτοις τουτέστιν εν τοις λίαν καιρίοις της ψυχής μορίοις εγκαινισθήναι βούλεται [ο προφήτης Δαυΐδ]. «Πνεύμα γαρ εστι του κατά αλήθειαν σωτηρίου, τουτέστιν Χριστού. Την εκ της στείρας Άννης γεννηθείσαν αειπάρθενον μακαρίζει πάσα η κτίσις και ιδιαιτέρως η αγία του Χριστού Εκκλησία, διότι αύτη (η

αειπάρθενος) εκπεπλήρωκεν την προς τους προφήτας επαγγελίαν (Πραξ. 13,32) «Κύριε ο Θεός μου δοξάσω σε· υμνήσω το όνομά σου, ότι εποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν αρχαίαν αληθινήν», (Ησαΐου. 25,1), αναφωνεί ο προφήτης Ησαΐας.

Ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας λέγει ότι ο Σωτήρ ημών ήθελε να δοθή εις τους γνωρίμους Αυτού εξαιρετική χάρις, δηλαδή την χάριν διά να είναι μαζί με Αυτόν και να θεωρώσι την δόξαν Αυτού, διότι λέγει «ηγάπησάς με προ καταβολής κόσμου» (Ιωάν. 17,24), δεικνύων έτσι ότι η δύναμις του μυστηρίου του αφορώντος τον Σωτήρα είναι η πλέον αρχαιοτάτη, και η οδός της σωτηρίας ημών, η οποία επετελέσθη υπό της μεσιτείας αυτού ήτο εκ των προτέρων γνωστή, [προεγνωσμένη εις τον Θεόν Πατέρα]. Εξαίρετον τοις εαυτού γνωρίμοις απονεμηθήναι την χάριν ηθέλησεν ο Σωτήρ την εκ του συνήναί τε αυτώ και οράν την δόξαν αυτού· «ηγαπήσθαι δε φησι και προ καταβολής κόσμου», αρχαιοτάτην εν τούτοις ευ μάλα δεικνύς την του καθ’ εαυτόν μυστηρίου δύναμιν, και ότι προέγνωστο μεν τω Θεώ και Πατρί της ημετέρας σωτηρίας η οδός, η διά της του Χριστού μεσιτείας τετελεσμένη».

Της οδού ταύτης, δηλονότι της ημετέρας σωτηρίας, της διά της μεσιτείας του Χριστού τετελεσμένης, ταπεινή υπήκοος και συνεργός εγένετο η εκ των δικαίων Ιωακείμ και της Άννης γεννηθείσα Θεοτόκος. Διό και ημείς μετά του υμνωδού βοώμεν και λέγομεν: «Χρυσούν θυμιατήριον γέγονας· το πυρ γαρ εν γαστρί σου εσκήνωσεν ο Λόγος εκ Πνεύματος του Αγίου, και εν ανθρώπου μορφή καθωράθη, Θεογεννήτορ αγνή». Η μόνη και μόνον εισάγουσα Χριστόν εις την οικουμένην προς σωτηρίαν των ψυχών ημών». Αμήν. Έτη πολλά.

Στη συνέχεια έγινε λιτανεία της Ιεράς εικόνος, κέρασμα εις την αίθουσαν εκδηλώσεων του Ναού και τράπεζα παρατεθείσα τη Πατριαρχική Συνοδεία υπό της Κοινότητος, ένθα και πάλιν προσεφώνησεν ο Μακαριώτατος ως έπεται:

«Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη· εκ σου γαρ ανέτειλεν ο ήλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, και λύσας την κατάραν, έδωκε την ευλογίαν· και καταργήσας τον θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν την αιώνιον».

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, εντιμότατε κ. Πρόεδρε και τίμια και σεβαστά μέλη του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και των λοιπών ευαγών ιδρυμάτων

Την υπό της Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας μηνυθείσαν πάση τη οικουμένη χαράν απηλαύσαμεν σήμερον εν τω μυστηρίω της θείας και αναιμάκτου θυσίας τουτέστιν της θείας Ευχαριστίας.

Της χαράς ταύτης της εν Πνεύματι αγίω ανεδείχθη η προ καταβολής κόσμου προοριζομένη και εκλελεγμένη υπό του Θεού Πατρός Θεοτόκος και Μήτηρ του

Θεού Λόγου και Σωτήρος ημών Χριστού αλλά και Μήτηρ της Εκκλησίας του Χριστού.

Η αγία ημών του Χριστού Εκκλησία, ούσα το Σώμα του Χριστού είναι η άμπελος και ημείς τα κλήματα αυτής, ως λέγει Κύριος: «εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα· ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν· εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται», (Ιωάν. 15,5-6).

Όντως, αγαπητοί μου αδελφοί, ημείς οι εν τω ιερώ βαπτίσματι ενδυθέντες του Χριστού, οι λαβόντες δηλονότι τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος, του Πνεύματος του Χριστού, κατέστημεν κλήματα της αληθινής αμπέλου τουτέστιν του Χριστού. Διό καλούμεθα να μείνωμεν εν Αυτώ. Λέγει γαρ Κύριος «ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτώ», (Ιωάν. 15,5).

Λέγομεν τούτο, διά να τονίσωμεν ότι η Εκκλησία του Χριστού και ιδιαιτέρως η Εκκλησία των Ιεροσολύμων είναι η προστασία και το καταφύγιον ασφαλείας των υμνούντων και μεγαλυνόντων την Θεοτόκον, την ανατείλασαν τον Ήλιον της Δικαιοσύνης τον Σωτήρα ημών Χριστόν· αλλά και τον ιατρόν των ψυχών και των σωμάτων ημών· διό και μετά του αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού είπωμεν τη Παρθένω Μαρία:

«Χαίρε κεχαριτωμένη, το πάσης χαράς χαριέστερον και πράγμα και όνομα, εξ ης χαρά αδιάδοχος εις τον κόσμον Χριστός γεγένηται της Αδαμιαίας λύπης ιατρείον. Και απλούστερον: Χαίρε κεχαριτωμένη το πλέον χαρούμενο όνομα και πράγμα από κάθε χαρά, από την οποία γεννήθηκε εις τον κόσμο ο Χριστός, χαρά ανεπανάληπτη, το ιατρείο (=θεραπευτήριο) της λύπης του Αδάμ. Έτη πολλά και ευλογημένα. Αμήν.

BANK OF PALESTIN